

лице, заключено въ едно шкафче, колко една латерна, и настоятелството на сжщото написало на книга, както му е редътъ. Има даже кооперация съ кафене и бакалница, празенъ магазинъ и пълни тефтери, „кооператоритъ“ на която много скърбятъ, че н-кътъ на Б. З. банка, подъ страхъ на лишаване отъ кредитъ, не имъ позволятъ да иматъ и кооперативна кръчма.

Явихъ се въ общината. Макаръ да ме познаваше цѣло село, случи се кметътъ да не ме познава. Поиска да се легитимирамъ, и азъ сторихъ това.

Пожелахъ да имъ държа една беседа отъ името на читалището, като окръженъ читалищенъ организаторъ. Указа се, че членове тѣ на читалището не знаятъ за такава длъжностъ, макаръ оповестена не еднажъ въ печатния органъ в. „Читалище“, който тѣ получаватъ и макаръ да членуватъ въ Окр. ч. съюзъ.

По тоя случай кметътъ ми поиска да подамъ заявление и да укажа точно темата си, за да ми разреши събрание. Въмѣсто това азъ предложихъ следната гаранция: Ако кажа нѣщо противъ държавата и народа или за мой личенъ интересъ, да ме хвърлятъ презъ прозореца, понеже тѣ сж цѣло село, а азъ — самичъкъ.

Спогодихме се така. На опредѣления часъ почнаха да се събиратъ селянитѣ, наметнати съ ямурлуци и въоръжени съ сопи. Когато бѣха дошли половината, почнаха да изразяватъ своето нетърпение съ тропане по пода съ сопи и съ крака. Точно както въ „театро“, кждето сж си платили хората таксата за входа...

Говорихъ имъ около часъ и половина за тѣхния поминъкъ въ свѣрзка съ просвѣтата. Одобриха и изказаха доволството си по своему съ ржкоплѣскане, тропане, разни възклицания и дори съ псувни... по български.

На края, вмѣсто да ме хвърлятъ презъ прозореца, не ме пущаха и презъ вратата да излѣза, а пожелаха още да имъ приказвамъ, всичко да имъ кажа.

И разкри се тогава душата на простия нашъ народъ. Видѣхъ, че тя е болна, че тя страда.

Почнаха да ми се оплакватъ, да изказватъ болките си.

Попитахъ, на що се дължи всичко, що за мъртвило царя въ тѣхното село?

Обясниха ми: „Нешастие голѣмо ни сполетѣ. Нашитѣ общински съветници излѣзоха 6 на 6“. Т. е. 6 били отъ правителствената партия и 6 отъ опозицията. И едната шесторка каквото направѣла, другата го разваляла. Кметътъ не искалъ да става съ никого лошъ и само си „кметувалъ“. И тъй продължавало 2 години.